

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

en . mede ten behoeve van hun minderjarige
kinderen (hierna: de vreemdelingen),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond (hierna: de rechtbank), van 22 december 2009 in zaken
nrs. 09/17816 en 09/17817 in de gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 20 april 2009 heeft de staatssecretaris aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

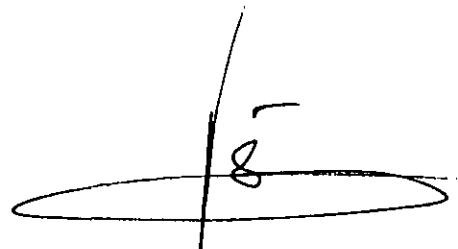
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

284-572.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

Prod. 1 II

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummers: AWB 09 / 17816
AWB 09 / 17817

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

eiser, en
eiseres,

hierna ook te noemen: eisers,
gemachtigde mr. J.W.F. Noot,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij faxen van 17 mei 2009 hebben eisers beroep ingesteld tegen de afzonderlijke besluiten van verweerder van 20 april 2009. Bij deze besluiten heeft verweerder geweigerd eisers een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) te verlenen.

1.2. Op 24 juli 2009 hebben eisers de gronden van de beroepen ingediend en nader aangevuld op 10 november 2009.

1.3. Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eisers gezonden.

1.4. De openbare behandeling van de beroepen heeft gevoegd plaatsgevonden op 8 december 2009. Aldaar zijn eisers in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. X.J. Polak. Als tolk was ter zitting aanwezig mevrouw N. den Heyer.

2. Overwegingen

2.1. Eiser is geboren op _____ en eiseres op _____. Beiden bezitten zij de Iraakse nationaliteit. Aan hun aanvragen, als omschreven in onderdeel 1.1., van 2 september 2008, die mede namens hun twee minderjarige kinderen zijn ingediend, hebben zij het volgende ten grondslag gelegd.

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

2

2.2. Eiser behoort tot de bevolkingsgroep van de Sjiieten en eiseres tot die van de Soenieten. Zij waren woonachtig in in een Soenistische wijk. Eiser heeft lange tijd in tweedehands auto's gehandeld. Op 5 december 2005 is hij bij het ophalen van een dergelijke auto op de terugweg naar ter hoogte van alwaar een controlepost was, aangehouden en later meegenomen. Eiser is een week vastgehouden op een voor hem onbekende plek. Nadat het de ontvoerders duidelijk was geworden dat eiser het losgeld niet zou kunnen betalen, hebben zij genoeg genomen met de auto en hebben zij eiser vrijgelaten. In 2007 hebben eisers in hun tuin een envelop gevonden met twee kogels. Dit dient volgens eisers te worden gezien als een dreiging dat zij zullen worden vermoord. Desondanks hebben zij hieraan niet al te veel aandacht besteed, omdat het ook andere personen gebeurde. Voorts werden eisers en hun burens bezocht om lezingen in de moskee bij te wonen. Op 30 december 2007 is eiser, die inmiddels ook in elektrische aggregaten handelde, wederom ontvoerd. Op een hem onbekend plek is hij gedurende een maand vastgehouden. De ontvoerders, leden van de Iraakse militie, hebben buiten eisers medeweten met zijn vader contact opgenomen en hebben losgeld verlangd voor zijn vrijlating. Tevens hebben zij geprobeerd eiser ervan te overtuigen voor hen inlichtingen omtrent legerofficieren te verzamelen. In de wijk, waarin eiser woonde, verbleven vele legerofficieren. Eiser heeft in eerste instantie gezegd niet te zullen meewerken, maar omdat zij hem anders niet zouden vrijlaten heeft eiser uiteindelijk, voor de schijn, ingestemd. Na zijn vrijlating op 29 januari 2008 heeft hij met zijn gezin en zijn overige familieleden, die allen in hetzelfde huis woonden, besloten te vluchten. Zij zijn daarop naar een oom van eiser gevlucht en van daaruit is de hele familie later naar Syrië gevlucht. Eiser en zijn gezin zijn vervolgens via Turkije naar Nederland gevlucht.

2.3. Verweerder heeft de aanvragen van eisers bij afzonderlijke besluiten van 20 april 2009 afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. In deze besluiten zijn de afzonderlijke voornemens van 13 februari 2009 als ingelast te beschouwen.

2.4. Op grond van het door eisers in de beroepen als ook ter zitting aangevoerde concludeert de rechtbank dat de beroepen tegen de afwijzing van de asielvergunning zich richten tegen verweerders standpunt dat aan eiser artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 en aan eisers beiden artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, dat de asielrelazen van eisers positieve overtuigingskracht missen en derhalve voor ongeloofwaardig worden gehouden, en zij zodoende niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Bij hun beroepen op de b-grond hebben eisers zich expliciet beroepen op het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn).

2.5. In de onderhavige beroepen staat ter beoordeling of de afzonderlijke besluiten van 20 april 2009 in zoverre de rechterlijke toets kunnen doorstaan. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

3

2.6. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; (..)".

2.7. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(..)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
- l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn;"

2.8. Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingenschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

2.9. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

2.10. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen. Het ter zake gevoerde beleid is neergelegd in onderdeel C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

2.11. Zoals blijkt uit onderdeel C4/3.6.2 van de Vc 2000 is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

2.12. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in het geval van eisers het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 van toepassing is. Daartoe acht de rechtbank van belang dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat eisers onvoldoende hebben meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute. Immers, eisers hebben hun

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

4

reisverhaal niet onderbouwd met de gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten, te weten hun eigen paspoorten en de, vanuit Istanbul blijkens eisers verklaring gebruikte, valse paspoorten. Evenmin hebben zij voldoende andere reisbewijzen of een ander indicatief bewijs overgelegd. Eisers verklaring dat hij zijn eigen paspoort heeft afgegeven, omdat hij anders geen vals paspoort zou krijgen om verder te reizen, heeft verweerder als niet afdoende mogen beschouwen, nu niet is gebleken dat sprake is geweest van enige dwang tijdens de reisagent, waaraan eiser geen weerstand heeft kunnen bieden. Dit kent tevens gelding voor de verklaring van eiseres, dat zij hun eigen paspoorten hebben afgegeven, omdat de reisagent hen had afgeraden deze mee te nemen en boos zou zijn geworden als zij deze niet hadden afgegeven. Ook heeft verweerder daarbij mogen meewegen dat eisers hun vliegtickets van Syrië naar Istanbul hebben verscheurd dan wel weggegooid.

2.13. Nu verweerder de bestreden besluiten mede heeft kunnen baseren op de omstandigheid van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, bestaat om die reden reeds geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat de oprechtheid van eisers asielrelazen op voorhand worden aangetast en aldus afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de asielrelazen. Of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat in het geval van eiser artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van toepassing is, behoeft derhalve geen bespreking meer.

2.14. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) mogen dientengevolge ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.15. De rechtbank stelt vast dat verweerder de verklaringen van eisers inzake eisers ontvoering in 2005 als geloofwaardig aanmerkt. Voorts stelt de rechtbank vast dat de gemachtigde van verweerder ter zitting heeft meegedeeld dat het tegenwerpen van tegenstrijdigheden in eisers verklaringen over de data inzake hun vertrek uit de woning en hun verblijfplaatsen nadien, niet langer wordt gehandhaafd.

2.16. De rechtbank overweegt vervolgens als volgt.

2.17. Eisers verklaringen over hetgeen de Iraakse milities van hem wilden heeft verweerder als summier en vaag kunnen kwalificeren. Zo heeft eiser enkel verklaard dat deze milities van hem informatie wensten over de officieren die in eisers wijk woonachtig waren. Daarbij heeft verweerder het bevreemdingwekkend kunnen vinden dat eiseres hierover meer heeft verklaard dan eiser zelf. De verklaring van eisers dat zij na eisers vrijlating hierover hebben gespeculeerd, acht de rechtbank daarvoor niet afdoende. Voorts is onduidelijk gebleven waarom de milities nu juist eiser als informant wilden hebben. Eisers verklaring dat hij Sjiïet is, reeds lang in de buurt woonde en goede contacten onderhield met medebewoners, heeft verweerder als niet afdoende kunnen beschouwen en daarbij van belang kunnen achten dat de milities ten tijde van de ontvoering niet op de hoogte waren tot welke bevolkingsgroep eiser behoort.

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

5

2.18. De rechtbank overweegt verder als volgt.

2.19. Eiser heeft in het nader gehoor verklaard dat zijn vader aangifte heeft gedaan, maar dat er geen proces-verbaal is opgemaakt althans het is niet op schrift gesteld (laatste respectievelijk eerste alinea van de pagina's 9 en 10). Eiseres heeft in het nader gehoor verklaard, dat haar schoonvader naar het politiebureau is gegaan en aldaar aangifte heeft gedaan (pagina 11, eerste alinea). Voorts heeft eiseres verklaard dat zij wel een bewijs van de aangifte heeft, maar dat dit bewijs thuis lag en daar bij hun vertrek naar hun oom is achtergebleven (pagina 13, laatste twee alinea's). Zij zal proberen om dit bewijs naar Nederland te laten opsturen, aldus eisers voorts (pagina 14, eerste alinea). Nadat eiser is geconfronteerd met de verklaring van eiseres, dat er wel een proces-verbaal voorhanden is van de aangifte, heeft hij verklaard dat als er zoiets voorhanden was geweest en hij hiervan op de hoogte was geweest, hij dit stuk wel had meegenomen. Wellicht dat zijn vader iets heeft gedaan, maar eiser weet daar niets van. Van zijn vader heeft hij enkel begrepen dat deze werd uitgelachen (tweede alinea van pagina 14). In de zienswijze heeft eiseres andermaal expliciet verklaard dat naar haar weten wel aangifte is gedaan en dat daarvan een schriftelijk stuk aan haar oom is gegeven, dat bij haar in huis heeft gelegen. Verder geeft eiseres nogmaals aan haar best te zullen doen om dit stuk toegezonden te krijgen. (Pagina 2, laatste alinea, tweede zinsnede.) In de gronden van beroep heeft eiseres haar hiervoor aangehaalde verklaringen herroepen in zoverre dat zij niet weet of er aangiften zijn en dat zij met haar verklaring dat deze thuis lagen tot uitdrukking heeft willen brengen dat als er bewijzen van aangiften zijn, deze nog thuis bij haar schoonvader moeten liggen. Tijdens het nader gehoor heeft eiser voorts verklaard dat zijn vader meerdere malen naar het politiebureau is gegaan en daarbij is uitgelachen, hij werd niet serieus genomen (voorlaatste alinea van pagina 12 en tiende alinea van pagina 13). Eiseres heeft daarentegen verklaard dat de politie een onderzoek zou instellen en dat de familie op de hoogte zou worden gehouden (pagina 14, derde alinea).

2.20. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de verklaringen van eisers inzake de aangifte met betrekking tot de tweede ontvoering van eiser in 2007 en het al dan niet bestaan van een proces-verbaal ervan als tegenstrijdig aan elkaar en ten aanzien van eiseres als innerlijk tegenstrijdig, althans wisselend, heeft kunnen aanmerken. Eisers voor de laatst vermelde tegenstrijdigheid gegeven verklaring in de gronden van beroep – te weten dat hij inmiddels met zijn vader heeft gesproken, dat deze hem diens wederwaardigheden op het politiebureau heeft verteld en dat zijn vader ter geruststelling van eiseres haar heeft verteld, dat de politie een onderzoek zou instellen en de familie hiervan op de hoogte zou houden – leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De rechtbank overweegt daartoe – daarbij in het midden latend of deze verklaring als afdoende kan worden beschouwd ter weerlegging van deze laatstgenoemde tegenstrijdigheid – dat deze verklaring niets afdoet aan de overige tegenstrijdige verklaringen van eisers en de wisselende verklaringen van eiseres.

2.21. Het vorenstaande in aanmerking nemende heeft verweerder in redelijkheid mogen concluderen dat eisers asielrelazen positieve overtuigingskracht ontberen en derhalve als ongeloofwaardig zijn te beschouwen.

2.22. Bijgevolg is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij de bestreden besluiten terecht en op goede gronden heeft besloten dat eisers op grond van hun individuele relazen geen verdragsvluchteling zijn en dat niet aannemelijk is geworden dat eisers bij gedwongen

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

6

terugkeer zullen worden onderworpen aan een in verschillende verdragen neergelegde verboden behandeling. Verveerder heeft hen derhalve een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a en b, van de Vw 2000 kunnen weigeren.

2.23. Ten aanzien van het beroep van eisers op artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de Definitierichtlijn), overweegt de rechtbank vervolgens als volgt.

2.24. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in die richtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.25. Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.26. Volgens artikel 18 van de Definitierichtlijn verlenen lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.27. In de uitspraak van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) heeft de Afdeling geoordeeld dat uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C 465/07 (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet volgens de Afdeling in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008, nr. 25904, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/329 - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

7

2.28. De rechtbank ziet geen aanleiding om de Afdeling niet te volgen in haar oordeel en overweegt in dit kader voorts als volgt.

2.29. Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie in vorenbedoelde zin. Ter onderbouwing hiervan hebben eisers in hun aanvullende beroepschriften verwezen naar de Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) van april 2009, in welke Guidelines voor zover van belang het volgende is vermeld:

"In those countries in which such asylum-seekers are not recognized under the 1951 Convention because of the way the Convention criteria are interpreted, international protection should be afforded through the application of an extended refugee definition, where this is available, or otherwise through a complementary form of protection. In such cases, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the five Central Governorates who are found not eligible for refugee status should be considered to be at risk of serious harm in the situation of armed conflict which is ongoing in Iraq and should, therefore, be accorded a form of complementary protection."

Verder is in de voetnoot bij deze alinea vermeld:

"In the European Union, where the term "subsidiary protection" is used, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive (Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on Minimum Standards on Procedures in Member States for Granting and Withdrawing Refugee Status, 2 January 2006. <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4394203c4.html>). Applying the reasoning of the European Court of Justice in *Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice* (Case C-465/07, 17 February 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/499aacc52.html>), UNHCR considers the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person."

2.30. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat in Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin personen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een behandeling of bestraffing die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden. Dit wordt volgens verweerder bevestigd door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake *F.H. tegen Zweden* van 20 januari 2008 (JV 2009/74) en *NA tegen het Verenigd Koninkrijk* van 17 juli 2008 (JV 2008/329).

2.31. Tijdens de behandeling ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder in aanvulling op de door verweerder op dit punt gegeven motivering naar voren gebracht dat de UNHCR weliswaar dient te worden aangemerkt als gezaghebbende bron, doch dat verweerder de UNHCR niet volgt in haar betoog dat elke Iraakse asielzoeker afkomstig uit de in 2.24 genoemde vijf provincies in aanmerking moet komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Hoewel de veiligheidssituatie in met name in de door de UNHCR genoemde provincies slecht en zorgelijk is te noemen, is verweerder van oordeel dat de veiligheidssituatie zoals omschreven in de UNHCR Guidelines en in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 niet zodanig is dat elke vreemdeling die terugkeert naar deze gebieden een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en daarmee met artikel 15,

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

8

onder c, van de Kwalificatierichtlijn. Onder verwijzing naar de reeds in het bestreden besluit aangehaalde jurisprudentie heeft verweerder daarbij voorts te kennen gegeven dat uit die jurisprudentie naar voren komt dat een dergelijke situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden zal voordoen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". Verweerder baseert zich hierbij op de informatie zoals omschreven in het UNHCR-rapport zelf en op de informatie uit het algemeen ambtsbericht van mei 2009. De UNHCR en verweerder gaan, aldus verweerders gemachtigde, bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een uitzonderlijke situatie uit van een nagenoeg gelijke algehele feitelijke situatie. Het verschil tussen de UNHCR en verweerder is de aan die situatie te verbinden kwalificatie.

2.32. De rechtbank overweegt met betrekking tot het voorgaande als volgt.

2.33. Blijkens het ambtsbericht is er in het noorden van Centraal-Irak, Bagdad, West-Irak en enkele delen van Zuid-Irak sprake van een gewapend conflict. De rechtbank stelt vervolgens vast dat in het algemeen ambtsbericht wordt geconstateerd dat de veiligheidssituatie in onder meer Bagdad in de verslagperiode van juli 2008 tot en met april 2009 zeer onstabiel was. Er vonden regelmatig ernstige geweldsincidenten plaats, waaronder zware bomaanslagen. Daarnaast werden burgers geconfronteerd met schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie (p. 16-17). In zoverre komen de bevindingen in het algemeen ambtsbericht overeen met die van de UNHCR in de Eligibility Guidelines. Geconstateerd moet dan ook worden dat het verschil tussen de UNCR en verweerder, zoals verweerder ook heeft gesteld, met name zit in de daaraan gegeven waardering. Voor zover de UNHCR de veiligheidssituatie in Bagdad anders beoordeelt dan verweerder, overweegt de rechtbank dat de veiligheidssituatie in Irak zeer complex is en op uiteenlopende wijze gewaardeerd kan worden. De omstandigheid dat de UNHCR de situatie anders waardeert geeft dan ook geen reden om te oordelen dat verweerder op basis van die informatie niet tot de conclusie is kunnen komen dat er zich geen uitzonderlijke situatie voordoet in Bagdad. Niet kan worden gezegd dat genoemd ambtsbericht geen grondslag biedt voor de door verweerder daaraan, anders dan de UNHCR, verbonden conclusie.

2.34. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het beroep van eisers op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet kan slagen.

2.35. Het vorenstaande in aanmerking nemende zal de rechtbank de beroepen ongegrond verklaren.

2.36. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

2.37. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Procedurenummers: AWB 09 / 17816 en AWB 09 / 17817

9

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. B.W.P.M. Corbey-Smits in tegenwoordigheid van
mr. S.A.H.M. Sneevliet als griffier en in het openbaar uitgesproken op

22 DEC. 2009

w.g. mr. S.A.H.M. Sneevliet,
griffier

w.g. mr. B.W.P.M. Corbey-Smits,
rechter

Voor eensluidend afschrift:
de griffier,

verzonden op: **22 DEC. 2009**

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Mr E.J. Wapperom
 Mr A.W.J. van der Meer
 Mr ds C.R. Jansen
 Mr J.W.F. Noot
 Advocaten

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht

Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

19 JAN 2010

ZAAKNR. 2010007931/V2

AAN: V2

BEHANDELD: DO: PAR:

Advocatenkantoor Wapperom

De Afdeling bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 19 januari 2010

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : Hoger Beroep
 / Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0809. 02.1235

V-nummers :

Proc.nr. Rb : 09 / 17816 en 09 / 17817

Appellant :
Geboren :
Nationaliteit : Iraakse

Appellante :
geboren :
Nationaliteit : Iraakse

mede ten behoeve van de minderjarige kinderen:

naam :
geboren :

naam :
geboren :

-2-

Gemachtigde : mr. J.W.F. Noot
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 22-12-2009
datum verzending : 22-12-2009

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op , van Iraakse nationaliteit, hierna
te noemen "appellant",

geboren op van
Iraakse nationaliteit, hierna te noemen "appellante",

verblijvende te te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan
de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat mr. J.W.F. Noot, die ten deze
door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen
en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het
recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 2 september 2008 een aanvraag ingediend voor een
verblijfsvergunning "asiel" voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de
Vreemdelingenwet 2000.

Op 13 februari 2009, verzonden op 17 februari 2009 heeft verweerder haar
voornemen kenbaar gemaakt om de aanvragen af te wijzen.

Appellanten heeft daartegen op 9 april 2009 een zienswijze uitgebracht.

Bij beschikkingen van 20 april 2009, verzonden op 21 april 2009 zijn de
aanvragen afgewezen.

-3-

Op 17 mei 2009 is via het Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem hiertegen beroep ingesteld, waarna de gronden op 24 juli 2009 en 10 november 2009 zijn aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond op 8 december 2009.

Middels uitspraak van 22 december 2009, verzonden op dezelfde datum, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, de ingediende beroepschriften ongegrond verklaard (**produktie 1**).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseertheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek; summier / vaag

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.17 overwogen :

"Eisers verklaringen over hetgeen de Iraakse milities van hem wilden heeft verweerder als summier en vaag kunnen kwalificeren. Zo heeft eiser enkel verklaard dat deze milities van hem informatie wensten over de officieren die in eisers wijk woonachtig waren. Daarbij heeft verweerder het bevreemdend wakkend kunnen vinden dat eiseres hierover meer heeft verklaard dan eiser zelf. De verklaring van eisers dat zij na eisers vrijlating hierover hebben gespeculeerd, acht de rechtbank daarvoor niet afdoende. Voorts is onduidelijk gebleven waarom de milities nu juist eiser als informant wilden hebben. Eisers verklaring dat hij sjiit is, reeds lang in de buurt woonde en goede contacten onderhield met medebewoners, heeft verweerder als niet afdoende kunnen beschouwen en daarbij van belang kunnen achten dat de milities ten tijde van de ontvoering niet op de hoogte waren tot welke bevolkingsgroep eiser behoort."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.4.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

-4-

Appellant is van mening dat de rechtbank heeft miskend dat appellanten beiden zeer gedetailleerd over de ontvoering hebben verklaard. Het voertuig is omschreven (pick-up), de precieze plek (appellant heeft een tekening gemaakt) van de ontvoering, dat het drie mannen waren, de data van ontvoering en vrijlating. Hij is ook concreet over de ontvoerders zelf. Dat zij spraken met een Farsi-accent is ook een bijzonderheid die niet vaag of summier is. Ook hebben beiden duidelijk gemaakt wat de reden van de ontvoering was en wat de ontvoerders van hem wilden, namelijk informatie, te weten namen en adressen van de hoge functionarissen in zijn wijk, opdat zij wraak konden nemen op het oude regime.

Ook is appellant duidelijk over het feit dat de ontvoerders al wisten wie hij was, waaronder zijn sji'itische afkomst. Dat zij aan hem vroegen of hij soennitisch of sji'itisch was is daarmee niet in strijd, nu dit geen ongebruikelijke ondervragingstechniek. Men krijgt immers bevestigd wat men al weet, hetgeen ook informatie oplevert, bijvoorbeeld over de bereidwilligheid van de ondervraagde om eerlijke antwoorden te geven. Ten onrechte is op deze argumentatie niet gemotiveerd ingegaan en kan hieruit niet met stelligheid worden geconcludeerd dat de ontvoerders niet op de hoogte zouden zijn van de bevolkingsgroep waartoe appellant behoorde.

Uit het dossier blijkt ook dat appellante graag praat en breedvoeriger is dan appellant. Dit kan in redelijkheid niet als bevreemdingwekkend worden gezien.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging en overwegingen niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende draagkrachtig gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek ; proces-verbaal van aangifte

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.19 en 2.20 overwogen:

"Eiser heeft in het nader gehoor verklaard (...) op de hoogte zou worden gehouden (pagina 14, derde alinea)."

"Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de verklaringen van eisers inzake de aangifte met betrekking tot de tweede ontvoering van eiser in 2007 en het al dan niet bestaan van een proces-verbaal ervan als tegenstrijdig aan elkaar en ten aanzien van eiseres als innerlijk tegenstrijdig, althans wisselend, heeft kunnen aanmerken. Eisers voor de laatste

-5-

gegeven verklaring in de gronden van beroep – te weten dat hij inmiddels met zijn vader heeft gesproken, dat deze hem diens wederwaardigheden op het politiebureau heeft verteld en dat zijn vader ter geruststelling van eiseres haar heeft verteld, dat de politie een onderzoek zou instellen en de familie hiervan op de hoogte zou houden – leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De rechtbank overweegt daartoe – daarbij in het midden latend of deze verklaring als afdoende kan worden beschouwd ter weerlegging van laatstgenoemde tegenstrijdigheid – dat deze verklaring niets afdoet aan de overige tegenstrijdige verklaringen van eisers en de wisselende verklaringen van eiseres.

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2.4.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat ten onrechte een wisselende verklaring van appellante en een geconstateerd verschil met de verklaring van appellant is uitvergroot en mede ten grondslag is gelegd aan de afwijzing van de aanvraag. Het speelt zich niet af op het niveau van de relevante bijzonderheden, temeer nu appellanten afzonderlijk van elkaar uit tweede hand e.o.a. hebben vernomen.

De rechtbank heeft dan ook miskend dat de aangifte niet de kern van het relaas betreft, het gaat niet over de ontvoering van appellant of over de problemen en bedreigingen, maar dus over een *derde* die naar het politiebureau is geweest om aangifte te doen, en waarvan al dan niet proces-verbaal van zou zijn opgemaakt. Appellanten hebben derhalve alles uit tweede hand moeten vernemen. Nu noch de rechtbank noch verweerder kan weten wat deze derde (de vader van appellant) tegen appellanten afzonderlijk heeft gezegd, kan men niet zonder nadere motivering een verschil ten grondslag leggen aan een afwijzing. Bovendien is niet onaannemelijk dat de vader tegen zijn schoondochter (toen appellant nog vastzat) anders heeft verklaard dan (later) tegen zijn zoon toen die weer vrij was.

Gelet op hetgeen de rechtbank onder 2.15 heeft overwogen, waaruit onder meer volgt dat verweerder ter zitting alsnog allerlei vermeende tegenstrijdigheden heeft laten vallen is het relaas ten van appellanten ten onrechte ongeloofwaardig geacht, althans heeft de rechtbank ook met een marginale toets niet kunnen oordelen dat verweerder in redelijkheid het relaas ongeloofwaardig heeft mogen vinden.

-6-

Een van de ontvoeringen is reeds geloofwaardig bevonden. Noch afgezien van de vraag of het niet willekeurig is dat dit niet voor de tweede ontvoering geldt, is dus hierom reeds sprake van een situatie als bedoeld in artikel 4 lid 4 Dri. Ook gelet op de geloofwaardig bevonden kogelbrief is deze situatie aan de orde.

Appellant heeft dan ook zonder meer aannemelijk gemaakt te vrezen voor vervolging of een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging en overwegingen niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende draagkrachtig gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek ; 15c Dri

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.27 en 2.28 overwogen :

" In de uitspraak van 25 mei 2009 (LJN: BI4791) heeft de Afdeling geoordeeld dat uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07 (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet volgens de Afdeling in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (...) – ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Defintierichtlijn."

2.3.2. toelichting

Hetgeen onder 2.4.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

-7-

Ten onrechte is door de rechtbank niet ingegaan op de stelling dat - gelet op r.o. 39 van het arrest van 17 februari 2009 van het HvJ EG - des te meer appelland het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, des te lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dat geldt ook als er een duidelijke aanwijzing is voor een reëel risico zoals dat in artikel 4 lid 4 Dri is vermeld (r.o. 40).

De rechtbank heeft der halve miskend - en is ten onrechte niet gemotiveerd ingegaan op de stelling terzake - dat artikel 15c Dri op twee situaties ziet. Appelland loopt een verhoogd persoonlijk risico vanwege de eerdere ontvoeringen en bedreigingen.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging en overwegingen niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende draagkrachtig gemotiveerd.

2.4.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2, 2.2.2. en 2.3.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaalden ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond niet in stand blijven;

Appelland verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;

-8-

- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

J.W.F. Noot